

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2637

Κυριακὴ ΙΘ' ἐπιστολῶν (Β' Κορ. 11,31 – 12,9)
3 Νοεμβρίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Δὲν πηγαίνει κανεὶς χορεύοντας στὸν παράδεισο

Ο ἀπόστολος Παῦλος, ἀγαπητοί μου, ὅπως ἔχουμε πεῖ καὶ ἄλλοτε, **εἶχε καὶ ἐχθρούς**. Δὲν εἶχε μόνο πιστοὺς μαθητὰς καὶ συνεργάτες, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν καὶ τὸν βοηθοῦσαν· εἶχε καὶ ἄλλους, ποὺ τὸν μισοῦσαν καὶ μὲ κάθε τρόπο ζητοῦσαν νὰ τὸν βλάψουν, νὰ ἐμποδίσουν τὸ ἔργο του.

Οἱ ἐχθροὶ προσπαθοῦσαν νὰ κλονίσουν καὶ **νὰ καταρρίψουν τὸ ἀποστολικὸ κῦρος του**, νὰ πείσουν τοὺς Χριστιανοὺς νὰ μὴν τὸν ἐμπιστεύονται. Δὲν εἶνε αὐτός, ἔλεγαν, γνήσιος ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ὅπως οἱ ἄλλοι· ἐξαπατᾷ τὸν κόσμον, εἶνε ψευδαπόστολος· συνεπῶς μὴν τὸν παίρνετε στὰ σοβαρά, μὴ δίνετε καμμιὰ σημασίᾳ στὰ λόγια του... Συκοφαντία φοβερὴ ἦταν αὐτό. Καὶ δὲν ἀποκλείεται κάποιους, λίγους ἢ πολλούς, νὰ τοὺς ἐπηρέαζε.

Καὶ ὁ Παῦλος τί κάνει; πῶς τ' ἀκούει αὐτό; πῶς ἀντιδρᾷ; Ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ δὲν λυπᾶται γιατί θίγεται τὸ προσωπικὸ γόητρό του, δὲν νοιάζεται γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ προσώπου του. Ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει εἶνε, **νὰ μὴ σκανδαλιστοῦν οἱ πιστοί, νὰ μὴ χαθοῦν ψυχές** μαθητῶν του. Πρέπει νὰ προλάβῃ τὸ κακὸ καὶ νὰ τοὺς στηρίξῃ. Δὲν θέλει νὰ μείνῃ οὔτε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία σ' ἐκείνους ποὺ ἔφερε στὴν πίστι· δὲν θέλει χάσουν τὴν βεβαιότητά ὅτι αὐτὰ ποὺ τοὺς δίδαξε εἶνε ἡ καθαρὴ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Τί νὰ κάνῃ λοιπόν; Αἰσθάνεται χρέος νὰ γράψῃ, νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις· νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό του. Θ' ἀναγκαστῇ νὰ φανερώσῃ μυστικὰ ποὺ χρόνια τὰ ἔκρυβε.

***

Γι' αὐτό, ἀγαπητοί μου, βλέπουμε ἐν συνεχείᾳ τὸν ἀπόστολο Παῦλο ν' ἀντικρούῃ μὲ δύναμι τοὺς συκοφάντες του. Συντρίβει τὰ ἐπιχειρήματά τους καὶ **δείχνει τὸν ἑαυτό του γνήσιο ἀπόστολο** τοῦ Χριστοῦ.

Εἶμαι ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ, εἶχε πεῖ καὶ ἄλλοτε, στίς ἐπιστολές του (βλ. Γαλ. 1,11-19). Ἔλαβα τὸ χρῖσμα ἀπ' εὐθείας ἐξ οὐρανοῦ. Δὲν μὲ

κάλεσε στὴν ἀποστολή μου κάποιος ἄνθρωπος, δὲν μὲ δίδαξε τὸ εὐαγγέλιο ποὺ κηρύττω κάποιος ἄλλος ἀπόστολος· **μὲ κάλεσε καὶ μοῦ ἀποκάλυψε τί νὰ λέω ὁ ἴδιος ὁ Χριστός**.

✓ Εἶμαι ἀπόστολος, ἐπαναλαμβάνει καὶ στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα (βλ. Β' Κορ. 11,31 - 12,9)· διότι, γιὰ νὰ κηρυχθῇ ἀνόθευτο τὸ μήνυμα τοῦ εὐαγγελίου, **ἔχω δώσει ἀγῶνες καὶ μάχες** ποὺ κανένας ἄλλος ἀπόστολος δὲν ἔχει. ✓ Εἶμαι ἀπόστολος, τὸν ἀκοῦμε νὰ λέῃ ἐπίσης σήμερα, διότι **ἔχω λάβει παράσημα καὶ βραβεῖα** ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο.

Τὰ δύο αὐτὰ ἐπιχειρήματα τοῦ σημερινοῦ ἀποστόλου ἄς τὰ κάνουμε τώρα λιανὰ, ἄς τὰ δοῦμε **πιὸ ἀναλυτικά**.

● Εἶνε ἀπόστολος, εἶπε, γιατί **ἔχει δώσει ἀγῶνες**. Καὶ πράγματι ἔδωσε ἀγῶνες πολλοὺς καὶ μεγάλους. Δὲν μοιάζει ὁ Παῦλος μὲ κάποιους ἀξιωματικούς τοῦ στρατοῦ ποὺ καταφέρνουν νὰ μένουν πίσω, ν' ἀναπαύωνται μακαρίως στὰ γραφεῖα, καὶ δὲν ἔχουν γνωρίσει τὴ βοήτῃς μάχης καὶ τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου. **Δὲν ἦταν ἄκαπνος** ὁ Παῦλος. Ἄν γενναῖοι ἀξιωματικοὶ παίρνουν τὰ γαλόνια καὶ τοὺς βαθμοὺς ἐπάνω στὴ μάχη, καὶ ὁ Παῦλος πῆρε τρόπον τινὰ τὰ «γαλόνια» τοῦ ἀποστολικοῦ ἀξιώματος ἐπάνω στὴ μάχη τοῦ εὐαγγελίου.

Θυμηθῇτε τὸν ὕμνο ἐκεῖνο ποὺ λέει· «*Τὰ κατὰ πόλιν δεσμὰ καὶ τὰς θλίψεις σου τίς διηγῆσεται, ἔνδοξε ἀπόστολε Παῦλε; ἢ τίς παραστήσει τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς κόπους σου, οὓς ἐκοπίσας ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ, ἵνα πάντας κερδήσῃς καὶ Χριστῷ προσαγάγῃς τὴν Ἐκκλησίαν;*» (ἀπόστιχ. ἔσπερ. τῆς 29ης Ἰουν.). Ποιός, λέει, δοξασμένε ἀπόστολε Παῦλε, θὰ μπορέσῃ νὰ διηγηθῇ τίς φυλακίσεις μὲ χειροπέδες καὶ τίς θλίψεις ποὺ ὑπέμεινες σὲ διάφορες πόλεις; ἢ ποιός μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τοὺς ἀγῶνες καὶ τοὺς κόπους ποὺ κατέβαλες ἐπάνω στὴν διάδοσι τοῦ εὐαγγελίου, γιὰ νὰ κερδήσῃς ὅλους

στην σωτηρία καὶ νὰ φέρῃς τὴν Ἐκκλησία στὸ νυμφίον Χριστὸ καὶ νὰ τὴ νυμφεύσῃς μαζί του; Ποιός, συνεχίζει ὁ ὑμνωδός, μπορεῖ νὰ περιγράψῃ «*τοὺς κόπους, τοὺς μόχθους, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς ἐν λιμῶ καὶ δίψει κακοπαθείας, τὰς ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι, τὴν σαργάνην* (=τὸ κοφίνι ὅπου τὸν κατέβασαν γιὰ νὰ διαφύγῃ τὴν σύλληψι), *τοὺς ῥαβδισμούς, τοὺς λιθασμούς, τὴν περίοδον* (=τὴν περιοδεία μὲ τὰ πόδια), *τὸν βυθόν* (=τὸ πέλαγος ὅπου ἔμεινε ναυαγὸς ἐπὶ ἓνα ἡμερόνυχτο), *τὰ ναυάγια;*» (ἔ.ἀ.).

Ποιός μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τοὺς **κινδύνους** στοὺς ὁποίους ἐξέθεσε τὴ ζωὴ του γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ μείνῃ πιστὸς στὴν ἐντολὴ του; Ὁ ἴδιος ἀναγκάζεται νὰ μᾶς δώσῃ μία περίληψι.

Εἶχα, λέει, πόλεμο ἀπὸ τοὺς **Ἰουδαίους**, ποὺ σὰν λυσσασμένα σκυλιὰ μὲ κατεδίωκαν παντοῦ. Εἶχα πόλεμο μὲ **τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως**. Δὲν ἦταν εὐκολο νὰ φεύγῃς ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος καὶ νὰ πηγαίνῃς στὸ ἄλλο, σὲ καιρὸ ποὺ οὔτε δρόμοι οὔτε μέσα **συγκοινωνίας** οὔτε ἀσφάλεια στὶς μετακινήσεις ἔπῃρχε. Κινδύνεψα ἀπὸ **ληστές**, ποὺ σὰν θηρία караδοκοῦσαν στὰ περάσματα νὰ πιάσουν τοὺς διαβάτες. Κινδύνεψα νὰ μὲ παρασύρουν **ποτάμια** ποὺ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ περάσω. Κινδύνεψα νὰ πνιγῶ στὴ **θάλασσα**· τρεῖς φορὲς ναυάγησα καὶ ἔνα ὁλόκληρο μερόνυχτο πάλεψα μὲ τὰ κύματα στὸ πέλαγος. Ἀμαξες κι αὐτοκίνητα δὲν εἶχα. Πόσα ὑπέφερα στὶς **ὁδοιπορίες**! Πολλὲς φορὲς πείνασα, δίψασα, ἔμεινα γυμνὸς καὶ ἔρημος, εἶδα τὸ **θάνατο** μὲ τὰ μάτια μου.

Ὅπως τότε, πηγαίνοντας **γιὰ τὴ Δαμασκό!** Εἶχα πάει ἐκεῖ γιὰ νὰ κηρύξω τὸ λατρευτὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἐχθροί μου μὲ συκοφάντησαν πὼς εἶμαι ἐπικίνδυνος ταραξίας. Ὁ φρούραρχος ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς στρατιῶτες νὰ μὲ συλλάβουν. Καὶ τότε οἱ Χριστιανοί, νύχτα μὲ κίνδυνο, μὲ κατέβασαν ἀπὸ παράθυρο ἔξω ἀπὸ τὸ τεῖχος μὲ σχοινιά μέσα σὲ ζεμπίλι.

Ἀκοῦτε τί ἀγῶνες εἶχε στὴ ζωὴ του ὁ **Παῦλος, ὁ γενναῖος στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ;**

● Οἱ γενναῖοι ὅμως στρατιῶτες βραβεύονται καὶ παρασημοφοροῦνται ἀπὸ τοὺς βασιλιάδες. Καὶ ὁ γενναῖος Παῦλος **πῆρε βραβεῖα καὶ παράσημα** ὄχι ἀπὸ χέρια βασιλέων, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸ Θεό. Ποιὸ τὸ βραβεῖο, ποιά ἡ ἀμοιβὴ ποὺ πῆρε; Ἀναγκάζεται νὰ τὰ πῇ ὁ ἴδιος.

Κάποτε, λέει, —πᾶνε τώρα 14 χρόνια—, μοῦ συνέβη ἓνα ἔκτακτο καὶ ἀλησμόνητο γεγονός. Μία μυστηριώδης δύναμις μὲ ἄρπαξε ἀπὸ τούτῃ τὴ γῆ τῶν δακρύων καὶ τοῦ πόνου καὶ μὲ μετέφερε - ποῦ; **στὸν τρίτο οὐρανό!** Ὡ, ἐκεῖ

ποῦ εἶνε ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ ποῦ ἄγγελοι μὲ μαλαματένια θυμιατὰ κυκλώνουν τὸ θρόνο τοῦ αἰωνίου Θεοῦ· ἐκεῖ ποῦ ὄχι ψάλτες τῆς γῆς ἀλλὰ ἄγγελοι μὲ οὐράνιες κιθάρες ψάλλουν καὶ ὑμνοῦν τὸν Παντοκράτορα. Σ' ἐκεῖνο τὸν κόσμον, ποῦ ὠραιότερός του δὲν ὑπάρχει, ἐκεῖ μὲ μετέφερε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

Τί εἶδε καὶ τί ἄκουσε ἐκεῖ ὁ Παῦλος δὲν περιγράφεται. Ἀπὸ ταπεινῶσι μὰ κι ἀπὸ ἀδυναμία πραγματικῇ, γράφει σήμερα καὶ —σὰν νὰ πρόκειται γιὰ κάποιον ἄλλο, ἐνῶ πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο— λέει ὅτι· «*ἡρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι*» (Β' Κορ. 12,4).

Δὲν μπορῶ —**λέει μὲ ἄλλα λόγια**—, ἀδελφοί μου, νὰ σᾶς περιγράψω τὰ κάλλη τοῦ παραδείσου. Ἡ γλῶσσα μου εἶνε πολὺ φτωχή, δὲν βρίσκω λέξεις γιὰ νὰ σᾶς πῶ τί ἔζησα στὸν πάμφωτο ἐκεῖνο κόσμον. Ἐπρεπε νὰ ἔχω γλῶσσα ἀγγέλων γιὰ νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὰ μεγαλεῖα τοῦ οὐρανοῦ. Μὰ κ' ἐσεῖς θὰ ἔπρεπε νὰ εἴστε ὄχι ἄνθρωποι ἀλλὰ ἄγγελοι, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ μὲ καταλάβετε. Μπορεῖ ἓνα παιδί νὰ καταλάβῃ τὸ μάθημα ἑνὸς σοφοῦ καθηγητοῦ; ἄλλο τόσο μποροῦμε κ' ἐμεῖς νὰ μιλήσουμε καὶ νὰ καταλάβουμε τὴ γλῶσσα καὶ τὴ διδασκαλία τῶν ἀγγέλων γιὰ τὰ οὐράνια κάλλη.

Καὶ ὁ Παῦλος σιωπᾷ. **Μᾶς ἀνοιξε ἀπλῶς ἔνα φεγγίτη**, γιὰ ν' ἀγναντέψουμε τὴ χώρα ἐκεῖνη, ποὺ εἶνε λαμπρότερη κι ἀπ' τις ἀκτίνες τοῦ ἡλίου· τὴ χώρα ποὺ εἶνε ἡ κατοικία ὅλων τῶν αὐλῶν ἀσωμάτων δυνάμεων καὶ ὅλων τῶν ἁγίων πνευμάτων· «*προπατόρων, πατέρων, πατριαρχῶν, προφητῶν, ἀποστόλων, κηρύκων, εὐαγγελιστῶν, μαρτύρων, ὁμολογητῶν, ἐγκρατευτῶν καὶ παντὸς πνεύματος διακαίου ἐν πίστει τετελειωμένου*» (θ. Λεϊτ. καθ'αυ.). Εἶνε ἡ χώρα ποὺ κ' ἐμεῖς εὐχόμεσθε νὰ φτάσουμε!

* * *

Θ' ἀξιωθοῦμε ἄραγε, ἀδελφοί μου; Ναί. Ἀλλὰ τότε; Ὅταν ἀγωνιστοῦμε κ' ἐμεῖς ὅπως ὁ Παῦλος καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ. **Ὡ, δὲν πηγαίνει κανεὶς χορεύοντας στὸν παράδεισο.** Πρέπει προηγουμένως νὰ δουλέψῃ, ν' ἀγωνισθῇ. Πρῶτα οἱ μάχες καὶ μετὰ τὰ βραβεῖα· πρῶτα ἡ ἐργασία καὶ ἔπειτα ἡ ἀμοιβή· πρῶτα οἱ κόποι καὶ ἔπειτα ἡ ἀνάπαυσις· πρῶτα ἡ σπορὰ καὶ ἔπειτα ὁ θερισμός.

Αὐτὸ τὸν κανόνα τήρησε ὁ Παῦλος. Αὐτὸν ἄς τηρήσουμε κ' ἐμεῖς, ἂν θέλουμε ν' ἀπολαύσουμε τ' ἀγαθὰ ἐκεῖνα, τὰ ἀνεκτίμητα, τὰ ὁποῖα ὁ Κύριος ἔχει ἐτοιμάσει γιὰ ὅσους ἀγωνίζονται καὶ μάχονται σ' ἐτοῦτο τὸν κόσμον.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2513²

Τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν
Τρίτη 8 Νοεμβρίου 2024 (2022)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

«Μπήκαν ἄγγελοι στὴν πόλι!»

8 Νοεμβρίου, ἀγαπητοί μου! Εἶνε ἡ ἑορτὴ τῶν Ἀσωμάτων δυνάμεων, τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν. Στὴ γλῶσσα τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἑορτὴ αὕτῃ ὀνομάζεται καὶ Σύναξις τῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων. Γιατί ὀνομάζεται Σύναξις, θὰ τὸ ποῦμε στὸ τέλος. Τώρα θέλω ν' ἀπαντήσω σὲ **ἓνα ἐρώτημα** ποὺ θέτουν κάποιοι.

***

Ὑπάρχουν ἄγγελοι; μᾶς ρωτοῦν. Τί λέτε σεῖς, ὅσοι εἴστε σήμερα στὴν ἐκκλησίᾳ· νὰ πιστεύουμε στὴν ὕπαρξι τῶν ἀγγέλων; **Οἱ πρόγονοί μας** οἱ ἀγράμματοι **πίστευαν**· μέσ' στὴν καρδιά τους εἶχαν ἓναν ἥλιο πίστεως· καὶ μάθαιναν στὰ παιδιά τους νὰ λένε κάθε βράδυ

«Πέφτω, κάνω τὸ σταυρό μου

καὶ ἄγγελος εἶνε στὸ πλευρό μου...».

Ἐμεῖς πιστεύουμε; Ὑπάρχουν αὐλα πνεύματα;

Οἱ ἄθεοι καὶ ὕλισται τὸ θέτουν καὶ τὸ γράφουν ὡμὰ σὲ βιβλία ποὺ κυκλοφοροῦν τελευταῖα· Οἱ ἄγγελοι εἶνε ἓνα ἀπὸ τὰ παραμύθια τῶν πρωτογόνων, λένε, φαντασίες καὶ τίποτε ἄλλο, πρόκειται γιὰ ἀνύπαρκτα πράγματα...

Μεταδόθηκε μάλιστα, ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ πέταξε στὸ διάστημα σὲ τροχεῖα γύρω ἀπὸ τὴ Γῆ (ὁ Ρῶσος κοσμοναύτης Γιούρι Γκαγκάριν στίς 12-4-1961), ὅταν ἐπέστρεψε καὶ τὸν ρώτησαν, ἂν εἶδε τὸ Θεὸ ἐκεῖ στὸ διάστημα, ἀπάντησε εἰρωνικά· Εἶδα πολλά, μὰ δὲν εἶδα οὔτε ἀγγέλους οὔτε φτερὰ ἀγγέλων(*). Στὴν εἰρωνεία αὕτῃ τοῦ Γκαγκάριν, ἀπήντησε μὲ ἀπλότητα ἡ μαθήτρια ἐνὸς ῥωσικοῦ κολλεγίου, σχολείου τῆς Μόσχας. Ἡ δασκάλα ἀναμετέδωσε τὴν εἶδισι· –Ὁ ἀστροναύτης μας δὲν εἶδε στὸ διάστημα οὔτε ἀγγέλους οὔτε φτερὰ ἀγγέλων. Καὶ ἡ μαθήτρια (στὴν καρδιά τοῦ Ῥωσικοῦ λαοῦ ἔμμενε μυστικά ἡ πίστι στὸ Θεό) τῆς εἶπε· –Πετοῦσε πολὺ χαμηλά, κυρία, γι' αὐτὸ

δὲν τοὺς εἶδε! Ἀπλοϊκὴ ἀπάντησι, ἀλλ' ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Οἱ ἐπιστήμονες λένε ὅτι ὁ χῶρος τῆς τροχειᾶς τῆς Γῆς, ὅπου κινήθηκε ὁ Γκαγκάριν, εἶνε ἐλάχιστος ἐν συγκρίσει μὲ τὸ διάστημα μεταξὺ Γῆς καὶ Σελήνης καὶ ἀσήμαντος μέσα στὸ ὅλο Σύμπαν, ὅπου τίς ἀποστάσεις μετροῦν μὲ «ἔτη φωτός». Δὲν εἶχε λάθος ἐπομένως ἡ μαθήτρια.

Πέρα ὅμως ἀπὸ τὸν ὁρατὸ κόσμον **ὕπάρχει ὁ ἀόρατος κόσμος τοῦ πνεύματος· ἐκεῖ εἶνε καὶ οἱ ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι**. Ποιὸς τὸ λέει αὐτό;

✓ Τὸ ἀπαιτεῖ πρῶτα - πρῶτα **ἡ λογικὴ**. Ἀκολουθήστε λίγο παρακαλῶ τὴ σκέψι ποὺ θὰ διατυπώσω. Ἄν ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ ὕλικὸ σύμπαν, θὰ δοῦμε ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε ἓνας σωρὸς πράγματα πεταμένα ἄτακτα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀλλ' ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓναν μακρόκοσμον (μὲ ἑκατομμύρια γαλαξίες καὶ ἀναρίθμητα οὐράνια σώματα) καὶ ἓναν μικρόκοσμον (μὲ ἓνα ἴσον ἢ καὶ πολυαριθμότερον πληθος ὁρατῶν καὶ ἀοράτων μὲ γυμνὸ μάτι δημιουργημάτων). Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν μιὰ κλίμακα, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ἄψυχα κατώτερα καὶ ἀτελέστερα, καὶ φτάνει μέχρι τὰ ἔμψυχα τελειότερα καὶ συνθετώτερα. Κάτω - κάτω εἶνε ἡ νεκρὴ ὕλη, ποὺ ὑπάρχει, ἔχει ἀπλῶς τὸ εἶναι· δηλαδὴ τὸ χῶμα τῆς γῆς, οἱ πέτρες, τὰ βουνὰ, τὰ λαγκάδια, οἱ ποταμοί, τὰ βουνὰ μέχρι τὰ ἱμαλάια καὶ τίς Ἄλπεις, οἱ θάλασσες, οἱ ὠκεανοί. Ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν ἀνόργανη ὕλη εἶνε οἱ ζωντανοὶ ὀργανισμοί, ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ εἶναι ἔχουν τὸ αὐξάνεσθαι, τὸ αἰσθάνεσθαι, τὸ γεννᾶν καὶ τὸ πολλαπλασιάζεσθαι· δηλαδὴ • τὰ φυτὰ καὶ τὰ δέντρα, καθὼς καὶ τὰ ζῶα, ἀπὸ τίς μονοκύτταρες ἀμοιβάδες καὶ τὰ ἔντομα μέχρι τὰ μικρότερα καὶ μεγαλύτερα ζῶα καὶ θηρία • τὰ ψάρια καὶ οἱ λοιποὶ ὀργανισμοὶ τῶν ὑδάτων • τὰ ἐρπετὰ τῆς

(*) Στὸ ἀμερικανικὸ ὅμως περιοδικὸ «Ὁρθόδοξος Λόγος» δημοσιεύθηκε κατόπιν ὑποσημείωσις σὲ συνέντευξι φίλου του, ἐπίσης κοσμοναύτη, στὴν ὁποία αὐτὸς βεβαίωσε, ὅτι ὁ Γκαγκάριν δὲν ἦταν ἄθεος, ἀλλ' ἐνῶ αὐτὸς στὴν ἐπίμαχη ἐρώτησι ἀπάντησε μόνο, ὅτι «Δὲν εἶδα κανέναν», αὐτὸ παραποιήθηκε ἀπὸ τὸν σοβιετικὸ πρωθυπουργὸ Νικήτα Χρουστώφ, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι ἦταν ἄθεος. Σύμφωνα μὲ στενὸ φίλον τοῦ δημοσιογράφου, ὁ Γκαγκάριν εἶπε κάποτε· «Ἐνὰς ἀστροναύτης δὲν μπορεῖ νὰ κρέμεται στὸ διάστημα καὶ νὰ μὴν ἔχη τὸ Θεὸ στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά του» [«Orthodox Word» vol. 56, No 4 (333) July-August 2020, p. 157)].

ξηρᾶς • καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ ἀέρος. Μετὰ ποῦ ἀνεβαίνουμε; Μετὰ ἔρχεται ὁ ἄνθρωπος! τὸ τελευταῖο καὶ κορυφαῖο δημιούργημα τοῦ Πλάστου, ποῦ μετέχει δύο κόσμων, εἶνε μείγμα ὕλης καὶ πνεύματος, σύνθεσι σώματος καὶ ψυχῆς. Ὁ ἄνθρωπος τὰ ἔχει ὅλα· τὸ εἶναι, τὸ αἰσθάνεσθαι, τὸ αὐξάνεσθαι, τὸ γεννᾶν, τὸ πολλαπλασιάζεσθαι, κ' ἐπὶ πλέον ἔχει τὸ διανοεῖσθαι, τὸ συνειδέναι καὶ συναισθάνεσθαι (τὴ συνείδησι τοῦ ἑαυτοῦ του), τὸ βούλεσθαι, καὶ τέλος τὴν ἀθανασία. Καὶ μὲ τὸ σῶμα μὲν συγγενεύουμε μὲ τὸν κατώτερο κόσμο τῆς ὕλης (ζῶα κ.λπ.), ἐνῶ μὲ τὴν ψυχὴ, ποῦ φτερουγίζει ψηλά, συγγενεύουμε μὲ τὸν ἀνώτερο κόσμο τοῦ πνεύματος.

✓ Γεννᾶται τώρα τὸ ἐρώτημα· στὸν ἄνθρωπο λοιπὸν τελείωσε ἡ δημιουργικὴ δύναμις τοῦ Θεοῦ; Ἐδῶ μετὰ τὴ λογικὴ ἔρχεται ἡ **φιλοσοφία**, ἡ ὁποία ἀπαντᾷ τὰ ἐξῆς. Ὁ Θεός, ὁ πάνσοφος καὶ παντοδύναμος καὶ πανάγαθος, δὲν σταμάτησε στὸν ἄνθρωπο. Μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ καὶ ἄλλα ὄντα ἀνώτερα. Καὶ δημιούργησε. Καὶ αὐτὰ εἶνε οἱ ἄγγελοι. Ὁ ἄγγελος εἶνε ἀνώτερος τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦτο· εἶνε ἀπηλλαγμένος τῆς παχύτητος καὶ βαρύτητος τῆς ὕλης· ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος, ποῦ φέρει τὸ ὑλικὸ σῶμα, μειονεκτεῖ κατὰ τοῦτο ἔναντι τῶν ἀγγέλων, ὅπως λέει ὁ σημερινὸς ἀπόστολος (βλ. Ἐβρ. 2,7=Ψαλμ. 8,6· «*Ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους*»). Οἱ ἄνθρωποι ἔχουμε ὕλη καὶ ζυγίζει καθένας μας ὠρισμένα κιλά, ἐνῶ ὁ ἄγγελος εἶνε ἄυλος, πνεῦμα ἀσώματο.

✓ Ἀπόδειξι τῆς υπάρξεως πνευματικοῦ κόσμου θεωρῶ καὶ τὸν **πνευματισμό**. Εἶνε φαινόμενο σχετικὸ μὲ τὴ δρᾶσι τῶν δαιμόνων, τὸ ὁποῖο βέβαια ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει. Παρὰ ταῦτα ἀποτελεῖ μία ἔνδειξι ὅτι πέρα τοῦ ὑλικοῦ κόσμου υπάρχουν καὶ ἀόρατα πνεύματα, ποῦ μπορεῖ νὰ ἐπηρεάζουν τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ.

✓ Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ πάνω ἀπ' ὅλα βεβαιώνει ὅτι υπάρχουν ἄγγελοι εἶνε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἡ **ἀγία Γραφή**. Ἐκεῖ βλέπουμε ὅτι ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι διασχίζουν τὸν οὐρανὸ τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς καινῆς διαθήκης. • Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἀρχάγγελος μὲ πύρινη ῥομφαία φρουρεῖ τὸν κῆπο τῆς Ἐδὲμ ὅταν ὁ Ἀδὰμ παρεκκλίνει τῆς ὁδοῦ τοῦ Κυρίου. Ἄγγελος δὲν ἀφήνει τὸν Ἀβραὰμ νὰ σφάξῃ τὸν μονογενῆ του Ἰσαάκ. Ἄγγελοι μεσολαβοῦν στὸ ὄρος Σινὰ ὅταν ὁ Θεὸς μέσα σὲ ἀστραπὲς καὶ βροντὲς δίνει τὶς Δέκα Ἐντολὰς «*δι' ἀγγέλων*» (Γαλ. 3,19). Ἄγγελοι προστατεύουν τὸν Ἠλία ὅταν τὸν διώκει ἡ Ἰεζάβελ. Ἄγγελοι προστατεύουν τὸν Δανιὴλ μέσα στὸ λάκκο τῶν λεόντων καὶ τοὺς Τρεῖς Παῖδας μέσα στὴν κάμινο τοῦ πυρός.

• Στὴν Καινὴ Διαθήκη ἄγγελος ἀναγγέλλει στοὺς γονεῖς τοῦ Προδρόμου τὴ γέννησι τοῦ Ἰ-

ωάννου. Στὴ Ναζαρέτ «*ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ Χαῖρε*» (Αἰκάθ. ὕμν. Α). Ἄγγελοι στὴν ἔρημο διακονοῦν τὸν Ἰησοῦ μετὰ τοὺς τρεῖς πειρασμούς. Ἄγγελος στὴ Γεθσημανὴ τὸν ἐνισχύει, ἄγγελοι στὸ Σταυρὸ τοῦ Κυρίου, ἄγγελος στὸ Μνήμα, ἄγγελος μηνύει στὶς μυροφόρες τὴν Ἀνάστασι, ἄγγελοι στὴν Ἀνάληψι, ἄγγελοι παντοῦ. Εἶνε γεγρονὸς λοιπὸν, ὑπάρχουν ἄγγελοι.

Ἀλλὰ **τώρα ἡ πίστι ἔσβησε**. Ποιὲς γυναῖκες μαθαίνουν τὰ παιδιὰ νὰ λένε πρὶν τὸν ὕπνο

«Πέφτω, κάνω τὸ σταυρό μου

ἄγγελο ἔχω στὸ πλευρό μου...».

Ἡ Ἐκκλησία ὅμως, μετὰ τῶν αἰτήσεων πρὸς τὸν Θεό, ἔχει καὶ αὐτήν· «*Ἄγγελον εἰρήνης, πιστὸν ὁδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων ἡμῶν παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα*».

***

Πρὶν τελειώσω ἄς δώσω καὶ μιὰ μικρὴ ἐξήγησι **γιατί ἡ σημερινὴ ἑορτὴ λέγεται Σύναξις**.

Κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσα ἄποψι **Σύναξις** εἶνε ἡ λειτουργικὴ **συγκέντρωσι τῶν πιστῶν** στὸ ναὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ἢ μνήμης τῶν Ταξιαρχῶν. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἡ ἐξῆς ἄποψις.

Ἡ Γραφὴ ἀναφέρει τὰ ὀνόματα τριῶν ἀρχιστρατήγων τῶν οὐρανίων δυνάμεων· Μιχαήλ, Γαβριήλ, Ῥαφαήλ. Ὑπῆρχε ὅμως καὶ ἓνας ἄλλος, ὁ ὠραιότερος ἀπ' ὅλους, ποῦ ὠνομαζόταν Ἐωσφόρος καὶ ἀκτινοβολοῦσε σὰν ἄστρο τῆς αὐγῆς καὶ σὰν ἥλιος. Καὶ ὅμως αὐτὸς ἀμάρτησε. Δὲν ἔκανε οὔτε πορνεία οὔτε μοιχεία· δὲν ἔχει σῶμα. Ἐκανε αὐτὸ ποῦ εἶνε ἡ ρίζα ὅλων τῶν ἁμαρτιῶν· ὑπερηφανεύτηκε, σκέφτηκε νὰ στήσῃ τὸ θρόνο μου πάνω κι ἀπὸ τὸ Θεό. Καὶ τότε ἀμέσως ἔπεσε σὰν ἀστραπὴ στὰ τάρταρα τοῦ ᾧδου. Τότε λοιπὸν, τὴν ὥρα ποῦ ἔπεφτε, ὁ ἀρχιστράτηγος Μιχαήλ σήμανε **συναγεμνὸ στοὺς ἀγγέλους**, αὐτὸ θὰ πῇ **σύναξις**· φώναξε αὐτὸ ποῦ ἀκοῦμε στὴν θεία Λειτουργία· «*Στῶμεν καλῶς*»! Ἔτσι συγκρατήθηκε ὅλο πλῆθος τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων καὶ ἔμειναν πιστοὶ στὸ Θεό.

***

Ἡ Φλώρινα, ἀγαπητοί μου, τὴ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα εὐγνωμονεῖ τοὺς ἁγίους Ταξιάρχας, διότι σὰν σήμερα τὸ 1912 οἱ ἔνδοξοι ἱππεῖς τοῦ στρατηγοῦ Ἰωάννου Ἀρτη, σὰν ἄλλοι ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι, μπῆκαν στὴν πόλι καὶ τὴν ἐλευθέρωσαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Ἐνας γέρος βλέπωντάς τους τότε εἶπε· «Ἄγγελοι μπαίνουν στὴν πόλι!». Ἔτσι ἐκφράστηκε ὁ σοφὸς λαὸς μας.

Εἶθε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ πρεσβειῶν τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων νὰ προστατεύῃ τὸν στρατὸ καὶ ὅλους μας ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀγάπῃ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2638

Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος
Τρίτη 12 Νοεμβρίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ πιὸ ἐπικερδὲς δάνειο

«Δανεῖζει Θεῷ ὁ ἐλεῶν πτωχόν, κατὰ δὲ τὸ δόμα αὐτοῦ ἀνταποδώσει (ὁ Κύριος) αὐτῷ» (Παρ. 19,17)

Οἱ οἱ ἅγιοι, ἀγαπητοί μου, ἐκτὸς τῶν γενικῶν ἀρετῶν ποὺ εἶχαν, καθένας τους ἄσκησε καὶ μία ἰδιαίτερη ἀρετὴ, ἓνα ἰδιαίτερο χάρισμα· ὁ Ἀβραάμ τὴ φιλοξενία, ὁ Ἰώβ τὴν ὑπομονή, ὁ Ἰωσήφ τὴ σωφροσύνη, ὁ μέγας Ἀθανάσιος τὴν ὑπεράσπισι τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ἅγιος Σπυρίδων τὴ θαυματουργία, ὁ ἅγιος Νικόλαος τὴν προστασία τῶν ναυτικῶν κ.λπ.. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ποὺ ἐορτάζει σήμερα ὡς ἰδιαίτερο γνῶρισμά του ἔχει τὴν ἔμπρακτὴ ἀγάπη, τὴν ἐλεημοσύνη· γι' αὐτὸ ἐπωνομάσθηκε **Ἐλεήμων**.

Τὴν **ἐλεημοσύνη** ἀναφέρει σχεδὸν σὲ κάθε ὁμιλία του καὶ ὁ ἄλλος ἅγιος Ἰωάννης, ὁ Χρυσόστομος ποὺ γιορτάζει αὖριο· τόση σημασία ἀπέδιδε σ' αὐτήν. Γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη μιλοῦν διδάσκαλοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, πρὸ παντὸς δὲ ἡ ἁγία Γραφή.

Πλήθος εἶνε τὰ σχετικὰ ῥητὰ Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε καὶ τοῦτο μὲ τὸ ὁποῖο ἄρχισα. Λέει ὅτι **«ὁποῖος ἐλεεῖ φτωχὸ δανεῖζει στὸ Θεό»** (Παρ. 19,17)· καί, συνεπῶς, ἔχει νὰ λαμβάνῃ. Εἶνε ῥητὸ γνωστὸ, ἀγαπητὸ στοὺς Χριστιανοὺς ἀπὸ παλιά. Τὸ πίστευαν βαθεῖα, γι' αὐτὸ καρποφόρησε πολὺ στὴ χριστιανικὴ κοινωνία.

Σήμερα ὅμως, στὸν αἰῶνα τῆς ἀπιστίας καὶ διαφθορᾶς, οἱ ὑλόφρονες ἀντιμετωπίζουν τὸ ῥητὸ αὐτὸ μὲ δυσπιστία, τὸ ἐμπαιίζουν ὅπως καὶ ὅλη τὴν ἁγία Γραφή. Μόλις ἀκούσουν γιὰ ἐλεημοσύνη, χλευάζουν. Κάποιος μάλιστα κορυφαῖος τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἀθεΐας εἶπε· Μισῶ τὸ Χριστιανισμό, γιατί κηρύττει ἀγάπη κ' ἐλεημοσύνη· ἡ ἐλεημοσύνη εἶνε ἀδυναμία, σημεῖο τρωτῶ, προπέτασμα πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο θέλουν νὰ κρυφτοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ πλούτου· ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ **δικαιοσύνη, ὅχι ἐλεημοσύνη**· δικαιοσύνη, σοὺ λέει, καὶ μόνο δικαιοσύνη!...

Σὲ ὅσους λοιπὸν ἀμφισβητοῦν τὴν ἀλήθεια ποὺ ἐκφράζει τὸ θεόπνευστο αὐτὸ ῥητὸ καὶ πασχίζουν νὰ σβήσουν μέσα ἀπὸ τὶς καρδιὲς τὸν οἶκτο καὶ τὸ ἔλεος γιὰ νὰ ὑψώσουν ὡς ἥρωα τὸν ἄκαρδο ὁπαδὸ τῆς δικαιοσύνης, ἔχουμε νὰ δώσουμε τὴν ἐξῆς **σύντομη ἀπάντησι**.

***

Προτοῦ, ἀγαπητοί μου, νὰ ἐμφανιστοῦν οἱ κράχτες τῆς ἀθεΐας καὶ τοῦ ὕλισμοῦ, ὀχτακόσα χρόνια πρὸ Χριστοῦ, ἓνας προφήτης, ὁ Ἡσαΐας, εἶπε ἐκεῖνο ποὺ ἀκοῦμε κάθε Μεγάλῃ Ἑβδομάδᾳ στὴν ἀρχὴ τῆς ἀκολουθίας τοῦ Νυμφίου· **«Δικαιοσύνην μάθετε, οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς»** καὶ **«Πρόσθετε αὐτοῖς κακὰ, Κύριε, πρόσθετε κακὰ τοῖς ἐνδόξοις τῆς γῆς»** (Ἠσ. 26,9,15). Ἡ ἁγία Γραφή δίδαξε καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μὲ ἀγῶνες ἁγίων ἱεραρχῶν ἐφάρμοσε καὶ ὑπεράσπισε τὴ δικαιοσύνη.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη ἡ ἀνθρωπότητα ἔχει ἀνάγκη ἐξ ἴσου καὶ τὴν ἐλεημοσύνη. Διότι, καὶ ἂν ἀκόμα ὑποτεθῇ ὅτι ἔρχεται ἓνα πολίτευμα ποὺ νὰ ἐφαρμόζῃ στὴν ἐντέλεια τῆ δικαιοσύνης στὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, καὶ τότε **ἡ δυστυχία**, μπορεῖ μὲν νὰ ἐλαττωθῇ ἀπὸ 100 βαθμοὺς σὲ 90, 70, 60, 50, σὲ 5 τοῖς ἑκατό, ἀλλὰ πάλι **δὲν θὰ πάψῃ νὰ ὑπάρχῃ ἐπὶ τῆς γῆς**. Γιατί ἡ δυστυχία δὲν εἰσελαύνει στὴ ζωὴ ἀπὸ μία μόνο θύρα, τὴ θύρα τῆς ἀδικίας· εἰσέρχεται καὶ δι' ἄλλων πυλῶν. Συνεπῶς, καὶ σὲ ἓνα δίκαιο πολίτευμα, ποὺ ὅλοι λαχταροῦμε, τὸ ποσοστὸ τῆς δυστυχίας μπορεῖ νὰ μειωθῇ ἀλλὰ δὲν θὰ μηδενισθῇ. Καὶ ἀπόδειξις ἡ διάψευσις ἐκείνων ἀκριβῶς τῶν συστημάτων ποὺ, ἐνῶ ὑποσχέσθηκαν νὰ σβήσουν τὴ φτώχεια, παρουσιάζουν ἐν τούτοις τὸ μεγαλύτερο ποσοστὸ δυστυχίας. Σ' αὐτὸ τὸν κόσμῳ, λοιπόν, θὰ ὑπάρχουν πάντοτε δυστυχεῖς. Τὸ εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον στὸ Δευτερονόμιο· **«οὐ μὴ ἐκλίπῃ ἐνδεὴς ἀπὸ τῆς γῆς σου»**, ἀνθρώπος φτωχὸς δὲν θὰ λείψῃ ἐντελῶς ἀπὸ τὴ χώρα σου (Δευτ. 15,11). Τὸ εἶπε καὶ ὁ Χριστὸς· **«Τοὺς πτωχοὺς πάντοτε ἔχετε μεθ' ἐαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε»** (Ματθ. 26,11).

Υπῆρξαν λοιπόν, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων δυστυχεῖς, κι ὅχι μόνο ἀπὸ ἑλλειψὶ ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ ἑλλειψὶ τῆς ἀγάπης. Αὐτοὶ οἱ δύστυχοι **ποῦ θὰ βροῦν καταφύγιο**; στὸ κράτος; Μὰ τὸ κράτος δὲν μπορεῖ νὰ καλύψῃ ὅλες τὶς ἐλλείψεις· ὅσοδὴποτε καλὰ καὶ ἂν διοργανωθῇ –καὶ πρέπει νὰ διοργανωθῇ– ἡ κοινωνικὴ πρόνοια, θὰ ὑπάρχουν περιπτώσεις ἀφανεῖς, μυστικές, ἀπόκρυφες· συμβάντα τραγικά, οἰκογενειακὰ ἢ ἀτομικά, σὲ καλύβες ἢ σὲ μέγαρα. Ποιὸς θὰ νοιαστῇ γι' αὐτούς; Μόνο ὁ Χριστιανὸς ποὺ μαθήτευσε στὸ Ναζωραῖο καὶ πιστεύει ὅτι **«δανεῖζει Θεῷ ὁ ἐλεῶν πτωχόν»**.

Ἀλλ' ἀφήνουμε τώρα τοὺς ἀπίστους ποὺ ἐμπαιίζουν τὴν ἐλεημοσύνη καὶ ἐρχόμαστε –δυστυχία μας– στοὺς **σημερινούς χριστιανοὺς**. Δὲν εἶνε δυστυχῶς ὅπως οἱ παλαιοὶ, ποὺ ἐλεοῦσαν καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματος· **δυσπιστοῦν** στὸ ῥητὸ **«δανεῖζει Θεῷ ὁ ἐλεῶν πτωχόν»**. Τί νὰ τοὺς ποῦμε; Νὰ **μερικὰ ἐπιχειρήματα**.

✓ **Τοὺς ἀπαντᾷ ἡ γεωργία**· ὅχι ὁ ἱεροκήρυκας ἀλλὰ ὁ γεωργός, ὁ ὁποῖος τί κάνει· ἐμπιστεύεται στὴ γῆ, στὶς δυνάμεις ποὺ κλείνει μέσα της. Τί μυστήριον αὐτὸ τὸ χῶμα! Γιὰ σκεφθῆτε· χιλιάδες χρόνια τὸ ἴδιο χῶμα τρέφει κάθε χρόνον τὸν κόσμῳ. Στὰ σπλάχνα τῆς γῆς, μέσ' στ' αὐλάκια της, ρίχνει ὁ γεωργὸς τέτοια ἐποχὴ τὸ σπόρον. Ρίχνει ἓνα· καὶ πιστεύει καὶ ἐλπίζει, ὅτι τὸ 1 θὰ γίνῃ 30,

40, 50· και ὁ σπόρος αὐτὸς γίνεται δέντρο καὶ γεμίζει ἀπὸ καρποὺς ποὺ λυγίζουν τὰ κλαδιά. Ὁ γεωργὸς ἐμπιστεύεται στὸ χῶμα τῆς γῆς τὸ σπόρο, καὶ ὁ σπόρος δὲν χάνεται. Τί μυστήριο! Αὐτὸ τὸ χῶμα ποὺ πατοῦμε, αὐτὸ ποὺ θὰ μᾶς θάψῃ μέσα του, αὐτὴ ἡ μάνα γῆ ποὺ τρέφει τὴν ἀνθρωπότητα, αὐτὴ δίνει τὴν ἀπάντησι.

Ὅπως ὁ γεωργὸς ἐμπιστεύεται τὸ σπόρο του στὰ σπλάχνα τῆς γῆς, ἔτσι κ' ἐσύ, Χριστιανέ, νὰ ἐμπιστεύεσαι τὸ χρῆμα σου – ποῦ; ὄχι στὴ γῆ ἀλλὰ στὸ δημιουργό της, στὸ Θεό. Ὅπως ἔκανε τὴ γῆ νὰ βλαστάνῃ καὶ νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ σπέρματα, ἔτσι ὁ ἴδιος κάνει καὶ τὴν ἐλεημοσύνη σου νὰ πολλαπλασιάζεται. **Σπέρνε στὴ φτωχο-λογία** τὸ χρῆμα σου, κι αὐτὸ θὰ πολλαπλασιασθῇ· τὸ 1 θὰ γίνῃ 10, 20, 100... Ὁ ἀπολαύσης τὸν καρπὸ τῆς ἐλεημοσύνης. «*Δανεῖζει Θεῷ ὁ ἐλεῶν πτωχόν*».

✓ Ἀπαντοῦν ἀκόμα οἱ **βίοι τῶν ἁγίων**. Διαβάστε τὰ συναξάρια. Δὲν ὑπάρχουν ωραιότερα ἀναγνώσματα· δὲν ὑπάρχουν συγκινητικώτερα παραδείγματα, ἡρωικώτερα πρότυπα ἀπὸ τοὺς ἁγίους. Ἐκεῖ κ' ἐγώ, στὸ Συναξαριστὴ (στὶς 27 Ἰουλίου) βρῆκα τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο. Μερικοὶ βέβαια θὰ ἐμπαίζουν. Τὸ περιγράφει ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης.

Τὸν 4ο αἰῶνα στὴν Κυρήνη (σημερινὴ Λιβύη) τῆς Ἀφρικῆς, κοντὰ στὸ ἐλ-Ἀλαμείν (el-Alamein ὅπου πολέμησαν τὰ παιδιά τῆς Ἑλλάδος), ὑπῆρχε ἡ μικρὴ ἐπίσκοπὴ Κυρήνης μετ' ἐπίσκοπο τὸν Συνέσιο. Ὁ Συνέσιος εἶχε φίλο ἕνα φιλόσοφο, τὸν Εὐάγριο, ποὺ ἦταν εἰδωλολάτρης. Τοῦ ἔδωσε τὴν ἁγία Γραφή, νὰ τὴ μελετήσῃ, ἀλλὰ ὁ Εὐάγριος τοῦ τὴν ἐπέστρεψε κοροϊδεύοντας. –Τί κοροϊδεύεις; –Δὲν μπορῶ νὰ χωνέψω αὐτὸ ποὺ λέει, ὅτι «ὅποιος ἐλεεῖ τὸ φτωχὸ δανεῖζει στὸ Θεό»· αὐτὰ εἶνε παραμύθια, δὲν τὰ πιστεύω...

Ἀλλὰ ὁ Συνέσιος, ἐπίσκοπος μορφωμένος φιλοσοφικά καὶ καταρτισμένος ἀγιογραφικά, ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνον κατ' ὥρην νὰ πείσῃ τὸν Εὐάγριο, τὸν βάπτισε καὶ τὸν ἔκανε Χριστιανό. Στὴν καρδιά ὅμως τοῦ Εὐαγρίου ἔμενε ἀμφιβολία γιὰ τὸ ῥητὸ αὐτό· εἶνε ἀληθινό; Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ Εὐάγριος, ποὺ ἦταν πλούσιος, σὲ μία ἔκκλησι τοῦ ἐπισκόπου νὰ ἐλεήσουν τοὺς φτωχοὺς, ἄνοιξε τὰ χρηματοκιβώτιά του καὶ μέτρησε στὸν ἐπίσκοπο 300 λίτρες χρυσοῦ, μεγάλο ποσό· ζήτησε ὅμως ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα γράμμα – ἀποδείξῃ ὅτι παρέλαβε τὸ ποσὸ αὐτό, καὶ ὁ Συνέσιος ὑπέγραψε τὴν ἀπόδειξι. Ὑστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ὁ Εὐάγριος ἀσθένησε, ἔπεσε στὸ κρεβάτι καὶ ἤρθε ἡ ὥρα νὰ πεθάνῃ. Κάλεσε τὰ παιδιά του καὶ τοὺς εἶπε· Κρατῶ ἕνα γράμμα· διαβάστε το. Τὸ διαβάζουν, τὸ σφραγίζει καὶ τοὺς παρακαλεῖ, νὰ τὸ βάλουν μέσα στὸ φέρετρό του. Ὅταν ἐξέπνευσε τὰ παιδιά του ἔβαλαν μέσα στὸ φέρετρο τὴν ἐπιστολὴν κατὰ τὴν ἐπιθυμία του. Ὁ ἐπίσκοπος χωρὶς νὰ ξέρῃ τίποτε ἔκανε τὴν κηδεῖα καὶ τὸν ἔθαψε. Ὑστερα ἀπὸ μία βδομάδα –ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, δικαίωμα τους· ἐμεῖς πιστεύουμε– ὁ Συνέσιος εἶδε ὄραμα· εἶδε τὸν Εὐάγριο στὸν παράδεισον μετ' λευκὴ στολὴ ἀνάμεσα σὲ ἀγγέλους καὶ ὁ Εὐάγριος τοῦ λέει· Ἐπίσκοπε Συνέσιε, σ' εὐχαριστῶ γιατί με βάπτισες καὶ πρὸ παντὸς γιατί με ἔπεισες νὰ κάνω ἐλεημοσύνη· ἄνοιξε λοιπὸν τὸν τάφο μου καὶ θὰ βρῆς, ὅτι **τὸ χρέος αὐτὸ μοῦ τὸ ἐξώφλησε ὁ Χριστὸς** καὶ μ' ἔβαλε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα μέρη τοῦ παραδείσου. Ξαφνιασθῆκε ὁ Συνέσιος. Κάλεσε τὰ παιδιά του, ἄνοιξαν τὸ λάκκο καὶ τὸ φέρετρο καὶ –ὦ τῶν θαυμάτων σου Χριστέ– βρῆκε τὸ γράμμα – ἀπόδειξι· κι ἀπὸ κάτω ἔγραφε, ὅτι τὸ χρέος αὐτὸ ἐξωφλήθηκε τώρα στοὺς οὐρανοὺς.

Νὰ λοιπὸν καὶ μία μαρτυρία ἀπὸ τοὺς βίους τῶν ἁγίων ποὺ βεβαιώνει τὸ ῥητό.

✓ Εἶνε 100% ἀλήθεια, ὅτι ὅποιος ἐλεεῖ φτωχὸ δανεῖζει στὸ Θεό· τὸ βεβαιώνει ὁ γεωργός, τὸ βεβαιώνουν οἱ βίοι τῶν ἁγίων, τὸ βεβαιώνει καὶ **τὸ Ψαλτήρι**. Διαβάστε τὸν 36ο ψαλμό· ἐκεῖ ὁ Δαυὶδ λέει, ὅτι «*ὁ ἁμαρτωλὸς δανεῖζεται*» μὰ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του, ἐνῶ ὁ δίκαιος σπλαχνίζεται καὶ δίνει, «*οἰκτεῖται καὶ δίδωσιν*» (Ψαλμ. 36,21)· κι ἄλλοι προσθέτει γιὰ τὸν ἐλεήμονα· «*ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, τὸ κέρας αὐτοῦ ὑψωθῆσεται ἐν δόξῃ*» (ἔ.ἀ. 111,9). Λέει ἀκόμα ὁ Δαυὶδ· Ἡμουν νιὸς καὶ γέρας, εἶδα πολλὰ στὸν κόσμον, ἀλλὰ τὸν ἐλεήμονα δὲν εἶδα νὰ ἔχῃ ἀνάγκη οὔτε τοὺς ἀπογόνους του ψωμί νὰ ζητιανεύουν. Εἶδα τὰ παιδιά τοῦ ἐλεήμονος νὰ εὐημεροῦν καὶ νὰ προσδεύουν (βλ. ἔ.ἀ. 36,25).

Ἡ ἀνθρωπότητα ἔχει ἀνάγκη ὅχι μόνο ἀπὸ δικαιοσύνη, ἀλλὰ κι ἀπὸ ἀγάπη, ἔλεος, σπλάχνα οἰκτιρμῶν. Εἶνε σκαιά, βάνουσα, μιὰ κοινωνία στὴν ὁποία δὲν φύεται τὸ οὐράνιο φυτὸ τοῦ ἐλέους. Ἄς χλευάζουν οἱ ἄπιστοι· **ἡ ἐλεημοσύνη εἶνε κορυφαία ἀρετὴ**, βασιλίσσα τῶν ἀρετῶν, ἄστρο τοῦ παραδείσου.

***

Τὸ συμπέρασμα, ἀδελφοί μου. **Πιστεύετε, πιστεύετε στὸ λόγο τῆς Γραφῆς**. Δὲν ξέρω τί δάνεια κάνουν οἱ ἄνθρωποι· ἕνα πράγμα ξέρω, ὅτι τὸ δάνειο ποὺ ἀποδίδει ὅχι μὲ μικρὸ ἐπιτόκιο ἢ μὲ ῥήτρα δολλαρίου ἢ χρυσῆς λίρας, ἀλλ' ἀποδίδει 1.000%, **τὸ πιὸ ἐπικερδὲς δάνειο** εἶνε τὸ δάνειο στὰ χέρια τῶν φτωχῶν.

Δύο εἶνε οἱ μεγάλοι δαίμονες ποὺ πειράζουν σήμερα τὸν κόσμον· ὁ σεξουαλικός, τῆς πορνείας – μοιχείας, καὶ ἡ σχυρότερος ὁ δαίμονας τῆς φιλαργυρίας, τῶν τριάκοντα ἀργυρίων. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἐλεοῦν, δὲν δίνουν νερό οὔτε στὸν ἄγγελό τους, γίνονται ἰοῦδες καὶ ἄσπλαγχοι. Ἐὰν ὑπάρχει σ' ἐμᾶς τέτοια σκληροκαρδία, **χρειάζεται βία**· ἄς πιέσουμε τὸν ἑαυτὸ μας, κ' ἔτσι ἡ ἐλεημοσύνη σιγὰ – σιγὰ θὰ γίνῃ ἕνα εὐχάριστο ἄθλημα στὴ ζωὴ μας, μία εὐχάριστη προσφορὰ ποὺ θὰ μᾶς φέρῃ εὐλογία· «*ἰλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός*» (β' Κορ. 9,7· βλ. Παρ. 22,8α).

Δὲν τὰ λέω αὐτὰ τόσο γιὰ τὸ συμφέρον τῶν φτωχῶν – κι ἂν ἐμεῖς δὲν τοὺς δώσουμε, ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ τοὺς θρέψῃ· τὰ λέω **γιὰ δικό μας συμφέρον**. Ὅσοι ἀπὸ σᾶς ἔχετε παιδιά, κορίτσια, ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου ἡ καλύτερη βοήθειά τους –τὸ λέω καὶ ἐκ πείρας– δὲν εἶνε οἱ πολυκατοικίες ἢ τὰ μετρητά, οἱ λίρες, τὸ χρυσάφι· **ἡ καλύτερη ἀσφάλεια τῶν παιδιῶν σας εἶνε νὰ ἐλεήτε**. Ἐλεεῖτε, καὶ τὰ παιδιά σας θὰ προσδεύουν, τὰ κορίτσια σας θ' ἀποκαθίστανται, τὰ σπίτια σας θὰ εὐλογοῦνται. Λέει ὁ μέγας Βασίλειος· Γυναίκα ποὺ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀντρός της δίνει ἐλεημοσύνη, αὐτὴ καὶ τὸν ἄντρα καὶ τὰ παιδιά της εὐεργετεῖ.

Ἄς παρακαλέσουμε τὸ Θεὸ νὰ μαλακώσουν οἱ καρδιές μας, ν' ἀνοίξουν τὰ χέρια μας καὶ νὰ δίνουμε προτοῦ νὰ πεθάνουμε. Τὸ τονίζω· ὅλα τὰ χρήματα εἶνε χαμένα, **ἕνα μόνο χρῆμα δὲν χάνεται**, αὐτὸ ποὺ δίνουμε γιὰ τοὺς φτωχοὺς· αὐτὸ γίνεται αἰώνιο, ἔχει ἐπάνω του τὴ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ μας ἡ ὁποία λέει, ὅτι «*δανεῖζει Θεῷ ὁ ἐλεῶν πτωχόν*».

Μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου ὑψώνω τὰ χέρια καὶ **εὐχομαι· Εὐλογία** στὰ σπίτια ποὺ ἐλεοῦν, στοὺς ἄντρες καὶ τίς γυναῖκες, σὲ κάθε κοινωνία ἡ ὁποία –μαζὶ μὲ τὴ δικαιοσύνη– ἐλεεῖ καὶ βοηθεῖ τοὺς πάσχοντες.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2639

Τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου
Τετάρτη 13 Νοεμβρίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ρόλος τοῦ Εὐτρόπιου

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἐορτάζει ἓνας μεγάλος καὶ λαοφιλὴς ἅγιος, ὁ μαρτυρικὸς ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως **Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος**. Εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Ἀρχισε τὴν ἐκκλησιαστικὴ σταδιοδρομία του ὡς **πρεσβύτερος** στὴν Ἀντιόχεια καὶ τὴν περάτωσε ὡς **οἰκουμενικὸς διδάσκαλος καὶ ποιμένας** τῆς Βασιλευούσης. Πολλὲς φορές μιλήσαμε καὶ δὲν θὰ παύσουμε νὰ ὁμιλοῦμε γι' αὐτόν.

Τὸ ἐπίθετο **Χρυσόστομος** τοῦ δόθηκε ἐνωρίς –ἤδη ἀπὸ τὸν 6ο αἰῶνα– ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς καὶ ἀναγνώστες του καὶ δείχνει τὴν ἐκτίμησι τῆς κοινῆς γνώμης γιὰ τὸ ρητορικὸ του χάρισμα. Κυρίως ὅμως δείχνει τὴν ἀγάπη στὸ ἱερὸ πρόσωπό του γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ βίου του.

Γιὰ νὰ ἐκτιμήσουμε καλύτερα τὴν προσωπικότητα τοῦ ἁγίου πατρός, θὰ μιλήσουμε τώρα γιὰ ἓνα ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ποὺ οἱ ἐνέργειές του συνδέονται μὲ τὴ ζωὴ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Τὸ πρόσωπο αὐτὸ εἶνε ὁ Εὐτρόπιος. Θὰ ἐπικαλεσθοῦμε καὶ μαρτυρίες εἰδικῶν ἐπιστημόνων γιὰ νὰ φωτίσουν τὰ πράγματα. **Ποιὸς ἦταν ὁ Εὐτρόπιος;**

***

Ἦταν δικτάτορας. Ἐχοντας τὴν εὐνοία τῆς βασιλείσης εἶχε γίνει ὁ φόβος καὶ τρόμος ὅλων. Ἕνας μόνον δὲν τὸν φοβόταν· ὁ Χρυσόστομος.

Οἱ ἱστορικοὶ ἀναφέρουν ὅτι, ὅταν στὸν αὐτοκρατορικὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως βασιλεύεε ὁ νεαρὸς Ἀρκάδιος (384-408 μ.Χ.), ἰσχυρὸς παράγων στὴν διοίκησι τοῦ κράτους βρέθηκε ὁ εὐνοῦχος Εὐτρόπιος. Πῶς τὰ κατάφερε; Ὑποσκέλισε μὲ δόλιο τρόπο τὸν πρωθυπουργὸ Ῥουφίνο· ἔβαλε τὸ Γότθο στρατηγὸ Γαῖνᾶ καὶ τὸν φόνευσε. Πῆρε ἔτσι αὐτὸς τὴ θέσι τοῦ Γαῖνᾶ καὶ ἔγινε **πρωθυπουργός**.

Στὸ ἐνεργητικὸ του εἶχε **δύο μεγάλες ἐπιτυχίες**. Κατάφερε πρῶτον νὰ δώσῃ στὸν Ἀρκάδιο ὡς σύζυγο - βασιλίςσα, ἀντὶ τῆς κόρης

τοῦ Ῥουφίνου, τὴν Εὐδοξία, κόρη τοῦ φράγκου στρατηγοῦ Βαύτωνος (βλ. Σαράντου Καργάκου, Ἡ αὐτοκρατορία τῆς Κωνσταντίνου Πόλεως, ἐκδ. Σιδέρης, Ἀθήναι 2015, τ. Α', σσ. 169-171). Ἡ ἄλλη τώρα ἐπιτυχία του ἦταν ἡ ἐξῆς.

Τὸ ἔτος 397 μ.Χ. πέθανε ὁ Κωνσταντινουπόλεως Νεκτάριος καὶ ὁ **ἀρχιεπισκοπικὸς θρόνος ἐχήρευσε**. **Ποιὸς θὰ τὸν καταλάβῃ;** Ὁ πατρολόγος Παναγιώτης Χρήστου γράφει· «Ὁ εὐφύεστατος εὐνοῦχος πρωθυπουργὸς Εὐτρόπιος, ὁ ὁποῖος εἶχε δώσει αὐτοκράτειραν εἰς τὴν πρωτεύουσιν, ἦτο ἀποφασισμένος νὰ δώσῃ καὶ ἀρχιεπίσκοπον τώρα. Κατὰ μίαν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν Ἀντιόχειαν εἶχε λάβει γνώσιν περὶ τῆς προσωπικότητος καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Χρυσοστόμου καὶ ἔπεισε τὸν Ἀρκάδιον ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ κατάλληλος διὰ τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῆς πρωτευούσης ἀνὴρ» (Θ.Η.Ε. τ. 6ος, στ. 1173). Ἔτσι «ὁ αὐτοκράτορας Ἀρκάδιος τὸν ὄρισε ἀρχιεπίσκοπο καὶ τὸν ἔφερε στὴν Κωνσταντινουπόλιν, χάρις σὲ ἓνα στρατήγημα γιὰ νὰ τὸν φέροι πρὸ τετελεσμένου γεγονότος, ἀφοῦ ἦταν πασίγνωστο πῶς ἡ ταπεινοφροσύνη του δὲν θὰ τὸν ἄφηνε ποτὲ νὰ δεχθεῖ ἓνα παρόμοιο ἀξίωμα» (Νέος Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας, ἐκδ. Ἰνδίκτος, Νοέμβριος, Ἀθήναι 2004, σ. 154).

Γιὰ νὰ ἐξαπατηθῇ ὁ ἅγιος Ἰωάννης νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ, τοῦ ζήτησαν νὰ τοὺς ξεναγήσῃ σὲ τάφους ἁγίων μαρτύρων τῆς περιοχῆς· ἔτσι βγῆκε μαζί τους ἀπὸ τὴν πόλιν μέχρι τὴν Ῥωμανησία καὶ ἀπ' ἐκεῖ **ἔγινε ἀπαγωγή** του. Ὁ ἱστορικὸς Σαράντος Καργάκος γράφει· «Γιὰ νὰ μὴν ἀντιδράσουν οἱ Ἀντιοχεῖς στὴν ἀπομάκρυνση τοῦ ἀγαπημένου τους ἱεράρχη, ἡ ἀναχώρησή του ἔγινε μυστικὰ μὲ κλειστὴ ταχυδρομικὴ ἄμαξα» (ἐ.ἀ. σ. 171).

Ὁ Εὐτρόπιος λοιπὸν ἔπαιξε κεντρικὸ ρόλο στὴν ἄνοδο τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο. Κατὰ τὰ κρατοῦντα σήμερα, θὰ περίμενε κανεὶς νὰ τοῦ ὀφείλῃ ἰσοβίως εὐγνωμοσύνη. Ἀλλ' ὅταν τὸ χρέος τοῦ κήρυκος ἦταν νὰ ἐλέγξῃ καὶ τὸν Εὐτρόπιο γιὰ τὸν βίον του, ὁ ἀρχιεπίσκοπος δὲν δίστασε νὰ τὸ κάνῃ. Εἶχε συνείδησι ὅτι στὸ ἀξίωμα τὸν ἀνέβασε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος καὶ ὄχι ἄνθρωποι· αὐτοὶ ποὺ τὸν ἐξέλεξαν καὶ τὸν χειροτόνησαν εἶνε

ἐκτελεστικά ὄργανα τοῦ Θεοῦ. Ἡ εὐγνωμοσύνη ὁμολογεῖται ἀσφαλῶς καὶ σ' αὐτούς· ὅταν ὅμως τὸ καλὴ ἢ ἀλήθεια, τότε «*πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις*» (Πράξ. 5,29).

Καὶ ὁ Εὐτρόπιος τί ἔκανε; Ὑπῆρχε τότε τὸ **ἄσυλο τοῦ ναοῦ** – ὅπως στὴν ἀρχαία ἐποχὴ ποὺ ὁ ναὸς τοῦ Παρθενῶνος ἦταν ἄσυλο. Ὅποιοι καταδιωκόμενοι κατῴρθωνε νὰ πάη στὸ ναὸ καὶ ἀγκάλιαζε τὴν ἁγία τράπεζα, δὲνμποῦσε νὰ τὸν ἀγγίξῃ κανεὶς. Αὐτὸς ὅμως ὁ δικτάτωρ μίσησε τὸ ἄσυλο καὶ μὲ διάταγμα τὸ κατήργησε. Καὶ πῶς εἶνε οἱ βουλές τοῦ Θεοῦ!

Γράφει ὁ Καργάκος· «Ὁ Γότθος στρατηγὸς Γαῖνᾶς ...ἀπέδωσε τεχνηέντως κάποιες στρατιωτικὲς ἀτυχίες κατὰ τὴ διεξαγωγὴ τοῦ πολέμου ἐναντίον τῶν Γότθων τῆς Μ. Ἀσίας στὸν Εὐτρόπιο καὶ προσέβαλε στὸν Ἀρκάδιο αἶτημα τιμωρίας καὶ ἐξορίας τοῦ εὐνούχου... Ἔτσι ὁ Ἀρκάδιος ...ἀποφάσισε νὰ ἐξορίσῃ τὸν πρωθυπουργό του» (ἔ.ἀ. σσ. 170-171).

Ὅπως ὁ τροχὸς γυρίζει καὶ τὸ ἄνω γίνεται κάτω, ἔτσι καὶ ὁ **Εὐτρόπιος ἔπесε ἀπὸ τὴ θέσι του**· οἱ ἐχθροὶ του τὸν κυνηγοῦσαν, κι αὐτὸς ἔτρεχε σὰν μικρὸ παιδὶ μέσα στοὺς δρόμους. Κατῴρθωσε νὰ μπῇ στὸ ναὸ τῆς Ἀγίας Σοφίας, τὸν παλαιό· καὶ λαχανιασμένος, τρέμοντας σὰν τὸ λαγό, ἀγκάλιασε τὸ ἱερὸ θυσιαστήριο.

Οἱ ἐχθροὶ του, βάνασοι, θέλησαν νὰ παραβιάσουν τὸ ἄσυλο τοῦ ναοῦ καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν μέσα ἐκεῖ – τέτοια λύσσα εἶχαν ἐναντίον του. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ **Χρυσόστομος**, μολονότι ὁ Εὐτρόπιος τὸν κατεδίωξε, ὁ ἱεράρχης, ἀνωτέρα πνοῇ, **στάθηκε μπροστά τους**· Ἄλτ! πέφτω ἐδῶ, μὲ πατάτε, ἀλλὰ δὲν προχωρεῖτε· ἐδῶ μένω! Κι ἀνέβηκε τότε στὸν ἄμβωνα, γράφουν οἱ ἱστορικοὶ κι ὁ Παπαρρηγόπουλος. Φανταστῆτε στὸν ἄμβωνα τὸ Χρυσόστομο, καὶ στὸ ἅγιο βῆμα τὸν δικτάτορα Εὐτρόπιο νὰ ἔχῃ ἀγκαλιάσῃ τὴν ἁγία τράπεζα καὶ νὰ τρέμῃ σύγκορμος. Στὴν περίστασι αὐτὴν ἐξεφώνησε τὸν περίφημο ἐκεῖνο λόγο (βλ. ὁμιλ. Εἰς Εὐτρ.: Π.Γ. 52,391-6) ἐπὶ τοῦ ῥητοῦ «*Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιότης*» (Ἐκλ. 1,2· 12,8). Ὅσο ἦταν στὸ χέρι τοῦ ἁγίου, **τὸν ἔσωσε**· κατόπιν βέβαια ὁ Εὐτρόπιος ἐξωρίστηκε καὶ τελικὰ ἐκτελέστηκε.

* * *

Παρ' ὅλο, ἀδελφοί μου, ὅτι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος κατόπιν ἐκθρονίσσεως καὶ ἐξορίας ὠδηγήθηκε στὸν θάνατο, ἐν τούτοις δὲν πέθανε. **Ζῇ** ὡς ἀθάνατο πνεῦμα στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. «*Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος*» (Ψαλμ. 111,6). **Ζῇ** στὴ συνείδησι καὶ τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ τὸν τιμᾷ καὶ σήμερα. **Ζῇ** καὶ μὲ τὰ ἀθάνατα ἔργα του στὸν κόσμον τῶν γραμμάτων καὶ τοῦ πνεύματος.

Παλαιότερα ὑπῆρχαν κείμενά του στὰ σχολικά μας βιβλία, τώρα ἀπὸ τὰ δημόσια σχολεῖα ὁ Χρυσόστομος ἔχει ἀποβληθῇ. Ἡ Εὐδοξία τὸν ἐξώρισε τότε σωματικῶς στὴν Ἀρμενία· **τώρα οἱ ἰθύνοντες ἐξώρισαν τὸ πνεῦμα του**, δὲν θέλουν ν' ἀκουστῇ ἡ φωνὴ του στὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους, κι αὐτὸ εἶνε πιὸ βαρὺ.

Δὲν ἔχει πλέον θέσι στὴν παιδεία μας, κι ἂς **ὑπερέχῃ τοῦ Δημοσθένους** καὶ στὸ ἥθος καὶ στὸ ὕψος. Ἡ γλῶσσα του εἶνε πλούσια καὶ μεγαλήγορη, τὸ περιεχόμενο ὑψηλό. Δὲν ἐξαντλεῖται σὲ μιὰ ἄχαρη ἀντιδικία (ὅπως ἐκείνη μὲ τὸν Φίλιππο)· καταπολεμεῖ μόνο τὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἓνα ἐχθρὸ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ κτηνῶδες «ἐγώ», ποὺ φωλιάζει μέσα μας.

Περιφρονεῖται ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος σήμερα. **Σπάνιοι εἶνε οἱ Χριστιανοὶ ποὺ ἦρθαν σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ λόγο του**, γνώρισαν τὴν ἀξία του, πῆραν στὰ χέρια τους καὶ κρατοῦν τὰ κείμενά του, τὰ θεωροῦν ἀνεκτίμητο θησαυρό.

Ὅταν ἦμουν στὴν Κοζάνη ὡς ἱεροκήρυκας, στὰ σκληρὰ ἐκεῖνα χρόνια τῆς γερμανικῆς κατοχῆς (1943-1945), συνάντησα ἓναν **καλὸ δάσκαλο**, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶχε ἄγνοια τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. Σὲ κάποια λοιπὸν συζήτησι, ποὺ εἶχαμε μαζί, τοῦ εἶπα γιὰ τὸν μεγάλο αὐτὸν πατέρα· τοῦ συνέστησα νὰ τὸν γνωρίσῃ, νὰ κάνῃ τὸν κόπο νὰ ἔλθῃ σὲ ἐπικοινωνία μαζί του, μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο του. Αὐτὸς γέλασε· –Χρυσόστομος τώρα!... λέει. –Τὸν διάβασες; ἐρωτῶ. –Ὁχι, λέει. –Λοιπόν· ἀντὶ νὰ διαφωνοῦμε καὶ ν' ἀντιδικοῦμε μεταξύ μας, ὡς φιλομαθὴς ποὺ εἶσαι, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ πᾶς στὴ Βιβλιοθήκη –ἔχει ἡ Κοζάνη σπουδαία βιβλιοθήκη, μᾶλλον ἐκκλησιαστικὴ καὶ φιλοσοφικὴ–, καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸ βιβλιοφύλακα νὰ σοῦ δώσῃ νὰ διαβάσῃς ὅχι πολλὰ ἀλλὰ μία μόνο ὁμιλία τοῦ Χρυσοστόμου· τὸν λόγο ποὺ ἐκφώνησε γιὰ τὸν Εὐτρόπιο.

Μὲ ἄκουσε ὁ δάσκαλος. Πῆγε, ζήτησε τὴν ὁμιλία, τὴ διάβασε, τὴ ρούφηξε μᾶλλον· τὴ μελέτησε. Μετά, ὅταν τὸν εἶδα, τὸν ἐρωτῶ· –Δάσκαλε, τί λὲς τώρα, πῶς σοῦ φάνηκε;– Ὡ, λέει, μοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ, ὥστε **κάθησα ὅλη νύχτα** μέσα στὴ Βιβλιοθήκη καὶ **ἀντέγραψα ὁλόκληρον τὸν λόγο**.

* * *

Ἀγαπητοί μου, σᾶς συνιστῶ ν' ἀναζητήσετε τίς ὁμιλίες τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου. **Διαβάστε τον**· καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, ὅπως ὁ δάσκαλος ἐκεῖνος τῆς Κοζάνης ἐνθουσιάστηκε, θὰ ἐνθουσιαστῇτε κ' ἐσεῖς. Τέτοιους λόγους παλαιότερα στὰ ἐλληνικὰ σχολεῖα τὰ παιδιὰ τοὺς μάθαιναν ἀπὸ στήθους.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

Β' μέρος ἀπομαγνητοφωνημένης ὁμιλίας, ἡ ὁποία ἐγίνε στὸν ἱ. ναὸ Ἀγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν Παρασκευὴ 13-11-1980 πρῶν, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφή, διαίρεσις, ἐμπλουτισμὸς καὶ σύντμησης 27-10-2023.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2640

Τοῦ ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου
Σάββατο 16 Νοεμβρίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἀπὸ τελώνης εὐαγγελιστῆς

Μία ζωὴ ἔχουμε, ἀγαπητοί μου· **μιά φορά** ἔρχεται ὁ ἄνθρωπος στὸν κόσμον καὶ **ζητῇ ἐπὶ τῆς Γῆς** – δὲν πρόκειται νὰ ξαναέλθῃ· καὶ βέβαια **μιά φορά πεθαίνει**, «μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις». Αὕτῃ τῇ μεγάλῃ ἀλήθειᾳ κηρύττει ἡ Καινὴ Διαθήκη (Ἐβρ. 9,27). Τὰ ἄλλα ποὺ ἀκούγονται ἀπὸ κάποιους, περὶ *μετεμψυχώσεων* ἢ *μετενσαρκώσεων*, εἶνε πλάνη καὶ ἀπάτη τοῦ πονηροῦ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι μετὰ ἀπὸ τὴν παροῦσα ζωὴ μᾶς περιμένει τὸ κριτήριο ὅπου θὰ ζυγιστοῦν τὰ πεπραγμένα μας.

Γι' αὐτὸ **ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας ἔχει μεγάλη, ἀνυπολόγιστη ἀξία**. Συχνὰ ἀκοῦμε, ὅτι «ὁ χρόνος εἶνε χρήμα». «Μία ζωὴ τὴν ἔχουμε...», τραγουδάει ὁ κόσμος στρέφοντας τὸ νοῦ του σὲ ἐπιδιώξεις, ὑλικά κέρδη καὶ ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου τούτου. Αὐτὰ ὅμως εἶνε πολὺ μικρά.

Ὁ ἅγιος ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα εἶχε ἀγαπήσει τὸ χρήμα, ἦταν δέσμιος τοῦ πάθους τῆς φιλαργυρίας. Ἦρθε ὅμως ὥρα ποὺ εἶδε, ὅτι ὑπάρχει κάτι ἄλλο ἀνώτερο· καὶ τότε πῆρε τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ὁ ἔμπορος ἐκεῖνος ποὺ βρῆκε τὸν «*πολύτιμον μαργαρίτην*» (Ματθ. 13,46), καὶ ἄφησε τὸ χρήμα γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸ ἀνώτερο.

Ποιὸς εἶνε λοιπὸν ὁ ἅγιος αὐτός; πῶς τὸν λένε; Τὸ ὄνομά του εἶνε **Ματθαῖος**, ἦταν ἀπὸ τῇ Γαλιλαίᾳ, γιὸς τοῦ Ἀλφαίου, καὶ ἔγινε ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ματθαῖος δὲν ἦταν φτωχὸς καὶ ἀγράμματος ψαρᾶς ὅπως οἱ συμμαθηταί του· αὐτὸς διέφερε. Πῶς ἔζησε, τί ἔκανε στὴ ζωὴ του; πῶς ἀγίασε; Γι' αὐτὸν θὰ ποῦμε τώρα λίγα λόγια.

***

Ὁ Ματθαῖος, ἀδελφοί μου, ἦταν ἁμαρτωλός, πολὺ ἁμαρτωλός. Τί δουλειὰ ἔκανε; Δὲν ἦταν οὔτε βοσκὸς οὔτε γεωργός, ὅχι. Εἶχε ἕνα ἁμαρτωλὸ ἐπάγγελμα. Ποιό; **Ἦταν τελώνης**. Τί θὰ πῇ τελώνης; Αὐτὸς μὲ χρήματά του πλήρωνε τὸ κράτος, ἀγόραζε τοὺς φόρους τοῦ δημοσίου, καὶ κατόπιν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς εἰσπράττῃ ἀπὸ τοὺς πολῖτες· ἀλλὰ

φερόταν σκληρὰ κ' ἔκανε ἀδικίες. Ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εἰσπράξῃ μιὰ δραχμὴ, αὐτὸς εἰσέπραττε δέκα δραχμὲς· τὴ μιὰ τὴν ἔδινε στὸ δημόσιο καὶ τὶς ἑννιά τὶς ἔβαζε στὴν τσέπη του. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ τελώνης ἦταν ἀπατεώνας - κλέφτης· καὶ ἔτσι τὸν θεωροῦσαν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Κρατώντας τὰ ξένα χρήματα καὶ δίνοντας λίγα στὸ δημόσιο, αὐτὸς κατῴρθωσε νὰ κἀνῃ μεγάλη περιουσία. Ἦταν πολὺ φιλάργυρος ὁ Ματθαῖος. Ἀλλὰ νὰ ποὺ ἔπεσε στὰ δίχτυα τοῦ μεγάλου Ψαρᾶ.

Μιὰ μέρα πέρασε ἀπὸ τὸ τελωνεῖο του ὁ Ἰησοῦς καὶ τὴν ὥρα ποὺ αὐτὸς μετροῦσε τὰ χρήματά του, τὰ «*τριάκοντα ἀργύρια*», ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ νὰ τοῦ λέῃ «*Ἀκολούθει μοι*» (Ματθ. 9,9). Θὰ περίμενε κανεὶς, αὐτὸς ὁ ὑλιστῆς, νὰ ἀδιαφορήσῃ· συνέβη ὅμως κάτι ἀνεξήγητο. Ἀποτόμως ὁ Ματθαῖος σηκώνεται καὶ ἀκολουθεῖ τὸν Κύριον! Τί σκέφτηκε; Δὲν ἦταν ἕνας ἐνθουσιασμός τῆς στιγμῆς· **μετανόησε γιὰ τὴ ζωὴ του εἰλικρινὰ** καὶ ἔμεινε σταθερὸς στὴν ἀπόφασίν του. Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἄφησε ὀριστικὰ πλέον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τελώνη καὶ διακήρυξε τὴν ἀπόφασίν του. Τὴν πανηγύρισε μάλιστα μὲ ἕνα καλὸ συμπόσιο, στὸ ὁποῖο, μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦ καὶ τοὺς μαθητάς του, πολλοὶ φίλοι του, τελῶνες καὶ ἁμαρτωλοί, συμμετεῖχαν στὴ χαρά του. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Ματθαῖος μοίρασε τὴν περιουσίαν του σὲ φτωχοὺς καὶ ἔγινε μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ. Ἐμείνει μαζὶ του μέχρι τέλους.

Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν Πεντηκοστὴ ὁ Ματθαῖος ἄφησε τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ **πέταξε** σὰν τὸν ἀετὸ **γιὰ νὰ κηρύξῃ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ**. Πῆγε μακριά, πέρα ἀπὸ τὸν Εὐφράτη καὶ τὴν Ἀρμενίαν, σὲ μέρη ποὺ κατοικοῦσαν Πάρθοι καὶ Μῆδοι, λαοὶ εἰδωλολατρικοί, τραχεῖς καὶ ἄξεστοι, ποὺ ἔτρωγαν κρέατα ὠμά, σκότωναν γυναῖκες, θυσίαζαν παιδιὰ, ἔκαναν ὄργια· ἄνθρωποι ἄγριοι κυριολεκτικῶς. Ποιὸς τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ ἐκεῖ; Καὶ ποιὸς κατό-

πιν ἴδρυσε ἐκεῖ ἐκκλησίαις; ποιός τοὺς ἄλλαξε; ποιός τοὺς βάπτισε; ποιός τοὺς ἔκανε Χριστιανούς ὁ ἅγιος Ματθαῖος.

Πῶς ἔγιναν αὐτά; Μὲ ἓνα θαῦμα. Ποιό θαῦμα; Ὡς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε. Ὁ ἀπόστολος Ματθαῖος κρατοῦσε στὰ χέρια του ἓνα ῥαβδί, ποὺ τοῦ εἶχε δοθῇ ἀπὸ τὸν Κύριο ὕστερα ἀπὸ ἀσκητικούς ἀγῶνες του στὸ βουνό. Ἐκεῖ ποὺ κήρυττε λοιπὸν τὸ Εὐαγγέλιο στοὺς ἀνθρωποφάγους ἐκείνους ποὺ τὰ στόματά τους ἦταν κόκκινα ἀπὸ τὸ αἷμα, τοῦ λέει ἓνας ἀπὸ αὐτούς, γέρος μὲ ἄσπρα μαλλιά· Θὰ πιστέψουμε ὅτι ἡ θρησκεία ποὺ μᾶς κηρύττεις εἶνε ἀληθινή, ἂν τὸ ῥαβδί αὐτὸ ποὺ κρατᾷς τὸ φυτέψης ἐδῶ καὶ γίνῃ δέντρο. Τότε ὁ ἅγιος Ματθαῖος πλησιάζει στὸ κατώφλι τοῦ ναοῦ, βάζει τὸ ῥαβδί του στὴ γῆ καὶ λέει· «*Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*»· καὶ σὲ λίγο νὰ ἐκεῖ ἓνα πελώριο δέντρο γεμάτο γλυκεῖς καρποὺς καὶ ἀπὸ τὴ ρίζα του ἀνέβλυσε πηγὴ μὲ καθαρὸ νερό! Βλέποντας αὐτὸ οἱ ἄγριοι ἔνιωσαν κατὰπληξι καὶ πίστεψαν. Γιατὶ ἂν πιστεῦσης, γίνονται θαύματα· ἂν δὲν πιστεῦσης, τότε οὔτε στὴν ἐκκλησία νὰ πᾶς οὔτε νὰ κοινωνᾷς.

Ἔτσι ἔγινε **ἓνα πιὸ μεγάλο θαῦμα**. Ποιό; Ἐκεῖνοι οἱ ἄγριοι, τὰ ἀγρίμια, τὰ ξερὰ κλαδιά, ἔγιναν καρποφόρα δέντρα. Διότι δὲν εἶνε τόσο σπουδαῖο ἓνα ῥαβδί νὰ γίνῃ δέντρο καρποφόρο· πιὸ σπουδαῖο εἶνε, ἓνας ἀπελέκητος ἄνθρωπος, ἓνα στουρνάρι, ἓνα ξύλο ἄκαρπο, νὰ τὸν βλέπης ξαφνικὰ νὰ γίνεται ἡμερος, εὐγενής, πνευματικὸς ἄνθρωπος, μὲ ἀγιωσύνη, μὲ ἔργα πίστεως καὶ ἀγάπης, στολίδι τῆς ἐκκλησίας, τῆς πατρίδος, τῆς κοινωνίας.

Ἀφήνω ἄλλες λεπτομέρειες καὶ λέω ὅτι ὁ ἀπόστολος Ματθαῖος, ἀφοῦ ἔκανε πολλὰ ἀκόμη ἄλλα θαυμαστὰ σημεῖα καὶ ἀφοῦ ὑπέμεινε πολλὰ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τέλος **εἶχε μαρτυρικὸ θάνατο διὰ πυρὸς** στὴ Συρία, καὶ ἔτσι σφράγισε τὴ ζωὴ του.

Προτοῦ ὅμως νὰ τελειώσω προσθέτω τὸ ἐξῆς. Ὁ ἅγιος Ματθαῖος ἐκτὸς ἀπὸ ἀπόστολος εἶνε καὶ *εὐαγγελιστής*. Ἐγγραψε μὲ τὸ χέρι του τὸ **Κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιο**, τὸ πρῶτο βιβλίον τῆς Καινῆς Διαθήκης, ποὺ περιέχει ὅ,τι ὁ ἴδιος εἶδε καὶ ἔζησε κοντὰ στὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὅποιος τὸ διαβάσει, πρέπει νὰ ᾖ πέτρα - βράχος γιὰ νὰ μὴ συγκινηθῇ. Περιγράφει τὴ ζωὴ, τὴ διδασκαλία, τὰ θαύματα, τὸ σταυρὸ τὰ πάθη καὶ τὴν ἀνάστασι τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ τὴ δευτέρα παρουσία του καὶ τὴν κρίσι ζώντων καὶ νεκρῶν. Τὴν ἀρχὴ τοῦ

κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου ἀκοῦμε στὴν ἐκκλησία τὴν Κυριακὴ πρὸ τῶν Χριστουγέννων.

* * *

Στὸ πρόσωπο τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, ποὺ ἐορτάζει σήμερα, βλέπουμε, ἀδελφοί μου, **σπουδαῖες ἀλήθειες**.

✓ Βλέπουμε ὅτι **ὁ Χριστὸς δέχεται τὴ μετάνοια καὶ μεγάλου ἁμαρτωλοῦ**. Ὅταν ὑπάρχη ἡ μετάνοια, ὁ Κύριος δὲν δυσκολεύεται τὸν παίρνει κοντά του, τὸν ὑψώνει, τὸν δοξάζει.

✓ Βλέπουμε, ὅτι **ἓνας τελώνης** μπορεῖ νὰ φτάσῃ νὰ γίνῃ **μαθητῆς, ἀπόστολος καὶ εὐαγγελιστής**.

✓ Βλέπουμε, ὅτι πταίσματα καὶ ἔλεος, τὸ πλῆθος τῶν πταισμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ, εἶνε **δύο μεγέθη ποὺ συγκρούονται**, ἀλλὰ νικᾷ τὸ δεύτερο. Γι' αὐτὸ στὴν Ἀκολουθία τῆς θείας Μεταλήψεως ὁ ἱερὸς συντάκτης λέει ποιητικῶς·

Γνωρίζω, Κύριέ μου, πολὺ καλὰ,
ὅτι «οὐ μέγεθος πταισμάτων,
οὐχ ἁμαρτημάτων πλῆθος
ὑπερβαίνει τοῦ Θεοῦ μου
τὴν πολλὴν μακροθυμίαν
καὶ φιλανθρωπίαν ἄκραν·
ἀλλ' ἐλαίῳ συμπαθείας
τοὺς θερμῶς μετανοοῦντας
καὶ καθαίρεις καὶ λαμπρύνεις
καὶ φωτὸς ποιεῖς μετόχους,
κοινωνοὺς Θεότητός σου
ἐργαζόμενος ἀφθόνως
καί, τὸ ξένον καὶ ἀγγέλους
καὶ ἀνθρώπων διανοίαις,
ὁμιλεῖς αὐτοῖς πολλάκις
ὥσπερ φίλοις σου γνησίοις.
Ταῦτα τολμηρὸν ποιεῖ με,
ταῦτά με πτεροῖ, Χριστέ μου...» (εὐχὴ Ζ').

Πές μου, ἀδελφέ, τ' ἁμαρτήματά σου· πόσα εἶνε; Αὐτὰ ποὺ ἔχεις δὲν εἶνε τίποτα. Διπλάσια; δὲν εἶνε τίποτα. Τριπλάσια; δὲν εἶνε τίποτα. Τί εἶνε οἱ ἁμαρτίες; Φωτιά, κάρβουνα ἀναμμένα. Πάρε ἓνα μαγκάλι, πάρε ἓνα σωρὸ κάρβουνα, κάνε τὰ βουνὰ ἀναμμένα κάρβουνα· ἅμα τὰ ρίξης στὴ θάλασσα, ποιός θὰ νικήσῃ, τὰ κάρβουνα ἢ ἡ θάλασσα; Ἡ θάλασσα βέβαια. Ρίξε λοιπὸν –μὲ μετάνοια– στὴ θάλασσα τοῦ θείου ἐλέους ὅλα τὰ κάρβουνα τῶν πταισμάτων σου, καὶ ἡ θάλασσα θὰ τὰ σβήσῃ. Πόσα εἶνε; Ἄλλος ἔχει πέντε, ἄλλος ἔχει δέκα, ἄλλος ἔχει ἑκατό, ἄλλος ἔχει ἓνα βουνὸ ὁλόκληρο. **Ὅσα καὶ νὰ ᾖ, θὰ σβήσουν**· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου Πτελεῶνος - Ἐορδαίας τὴν Τρίτη 16-11-1971, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφή καὶ σύντμησης 17-9-2024.